

Anàlisi

Antoni Segura i Mas

Historiador

IMPUNITAT

F Fa deu dies, l'ONU advertia que Israel i Hamas s'abocaven a una "guerra a gran escala". Dotze dies després, entrava en vigor un alto el foc "recíproc, simultani i sense condicions" propiciat per la mediació egípcia. Entre aquestes dues dates, la situació va anar a pitjor i el nombre de víctimes palestines es compta per centenars, mentre que les israelianes pugen a més d'una desena. No ha estat, però exactament, una guerra, perquè el concepte amaga la realitat d'un conflicte asimètric que enfronta una potència regional amb l'exèrcit més poderós de l'Orient Mitjà amb els coets, més o menys sofisticats, d'unes milícies islàmiques que actuen des de la presó a cel obert més gran del món, sotmesa al setge d'aquestes milícies i a l'embargament, segons l'expressió d'Ilan Pappé, historiador israelià expatriat i actualment professor a la Universitat d'Exeter. Perquè, efectivament, Gaza només té frontera amb Israel (51 km) i al sud-est (11 km) amb un aliat d'Israel, Egipte, on des del cop d'estat militar del juliol del 2013 governa Abdel Fatah al-Sisi. La deriva d'Egipte, el primer estat àrab que va reconèixer l'Estat d'Israel arran dels Acords de Camp David del 1978, assenyalava la creixent soledat de la causa palestina, a la qual han anat donant l'esquena en altres temps els "països àrabs germans": el 1994, va ser Jordània la que va reconèixer i signar un acord de pau amb Israel; el 2020, empesos pel president nord-americà Donald Trump i, sens dubte, amb l'aquiescència de Riad, ho van fer la Unió dels Emirats Àrabs Units i Bahrain; també el Marroc, un cop molt dur, ja que el soldà Mohammed VI és el president del Comitè Al-Quds (Jerusalem), encarregat de vetllar pels habitants de la Ciutat Santa, i Oman, que fa temps que manté bones relacions comercials amb Israel.

L'enèsima crisi entre Palestina i Israel ha tingut com a detonant el desnonament, decretat per un tribunal israelià, d'unes famílies palestines expulsades de Jaffa i Haifa el 1948 i que, per decisió llavors de Jordània, que s'havia annexionat Cisjordània, i de l'Agència de les Nacions Unides per als Refugiats Palestins (UNRWA), es van establir al barri de Sheikh Jar-

rah a Jerusalem Est. Des de fa uns anys, uns colons israelians, apel·len a la llei d'afers administratius del 1970, que permet reclamar les propietats perdudes arran de la guerra i la divisió de Jerusalem del 1948 (reclamació que la llei no preveu en el cas de propietaris cristians i musulmans), i exigeixen que se'ls retornin les cases d'aquestes famílies palestines perquè, afirmen, eren propietat seva abans de la guerra (des del segle XIX, segons diuen). En un procés creixent de judaïtzació, aquest desnonament deixa tot el perímetre de la ciutat de Jerusalem Est en mans jueves i tanca així el cercle sobre les famílies palestines que encara viuen a

Netanyahu segueixi massacrant impunement

l'interior de la ciutat. Les protestes palestines van començar de manera pacífica, fins que el dia 10 de maig va tenir lloc la Marxa de la Bandera –una demostració nacionalista israeliana que commemora l'ocupació de Jerusalem Est durant la guerra dels Sis Dies–, en què es van produir enfrontaments entre palestins i manifestants jueus i les forces de seguretat israelianes, que en persecució de joves àrabs, van entrar a la mesquita d'Al-Aqsa amb el resultat de més de dos-cents ferits. Tota una provocació que recorda l'inici de la segona intifada quan, el 28 de setembre del 2000, Ariel Sharon va visitar, envoltat de policies, l'esplanada de les Mesquites.

Així doncs, des d'aleshores, en una creixent escalada de la violència, Hamas i la Jihad islàmica han estat llançant coets contra ciutats israelianes i l'exèrcit d'Israel ha bombardejat l'estreta Franja de Gaza (385 km²), on s'encabeixen una mi-

A dalt, el funeral d'un adolescent a Gaza. A sota, una protesta als Estats units en favor dels palestins. Al costat, a sobre, un bombardeig israelià i, a baix, el resultat d'un dels atacs palestins a la ciutat israeliana d'Ashkelon EFE

ca més de 2 milions de persones (densitat 5.480 hab./km²). El desequilibri i la desproporció de l'enfrontament ha estat obscè i més que evident, per molt que Benjamin Netanyahu hagi apel·lat al dret a la legítima defensa per respondre al llançament de coets. Com el 2008/09 (operació Plom Fos) i el 2014 (operació Marge Protector, més de 2.200 víctimes palestines), l'ofensiva israeliana ha tingut un rerefons relacionat amb la política interna d'Israel: després de quatre eleccions seguides, Netanyahu no aconsegueix formar govern i corre el perill de ser finalment processat i

Aquest cop hi ha hagut un element nou: el paper dels àrabs israelians

condemnat per corrupció, però, com sempre, l'enfrontament amb els palestins funciona com un element de cohesió –probablement l'únic– a la societat política israeliana-. De moment, ja s'ha trencat el front anti-Netanyahu, que li impedia sumar els seixanta-un escons necessaris per assolir la majoria i evitar així el judici.

En aquesta ocasió, però, ha aparegut un element nou en la crisi actual: els àrabs amb ciutadania israeliana (entorn del 21% de la població total del país) han sortit al carrer per reivindicar que ells també són palestins i es manifesten a favor dels desnonats de Sheikh Jarrah i en contra de la brutal actuació de les forces

de seguretat a Al-Aqsa. A Galilea, Haifa i en altres localitats amb un percentatge important de població àrab, s'han produït llinxaments, persecucions, atacs a establiments i enfrontaments entre colons jueus i ciutadans àrabs d'Israel. Tal com advertia *The New York Times* el 16 de maig, "les mentides a les xarxes socials inflamen [encara més] el conflicte entre Israel i Palestina". És possible que, davant la passivitat de Joe Biden, que –quina decepció!– veta qualsevol resolució condemnatòria del Consell de Seguretat de les Nacions Unides; davant la impotència de la UE –a pesar del suport d'Emmanuel Macron a una mediació egípcia–, i davant la vergonya de la comunitat internacional, Netanyahu segueixi massacrant impunement i sense testimonis –entre els primers objectius figurava la torre on hi havia les seus d'Associated Press i Al Jazeera que va ser destruïda– la desesperada població palestina de Gaza i aconsegueixi, de passada, la reelecció. Això no obstant, la reacció de la població àrab d'Israel i d'alguns ciutadans jueus fa pensar que en el futur la impunitat no sortirà de franc.